

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
γιγαντώσιμος εκείνος άνθρωπος όμως, χωρίς να παρατηρή καθόλου, και χωρίς ν' αφήσει ελεύθερο το θύμα του, φώναξε στον άστυνομικό:

— Πήγαινε στο διάβολο, να μη σε στείλω έγω!

Ο Χόλμς κατάλαβε, ότι τ'αλόγια ήσαν μάταια.

Κι' άμέσως, χωρίς να χάσει καιρό, κατέφερε έναντίον του άγνωστου έναντρομο γρόνθο που τον έζπλωσε κάτω, άναίσθητο, οσάν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός.

Τότε σηκώθηκε ο νέος κατακοιμημένος από κάτω κι' είπε με μισοπνιγμένη φωνή τόν σωτήρα του:

— Σας χρωστώ τη ζωή μου, κύριε!... Καλά που προφτάσατε. Άν άργούσατε λίγο, τ' πετοί μου θα σάπιζε εκεί κάτω στις κατακόμβες.

— Στις κατακόμβες, είπατε! τόν ρώτησε κατάπληκτος ο Σέρλοκ Χόλμς. Όποτε υπάρχει καμμία είσοδος τών κατακοιμητών έδώ κοντά;

— Μάλιστα, κύριε, τού άπάντησε ο νέος. Κυττάζτε εκεί κάτω... Αυτό τού πηγάδι που βλέπετε είναι ξεροπήγαδο. Έχει βάθος τριάντα μέτρα και φτάνει στις κατακόμβες, που έχουν μήκος πολλών χιλιομέτρων. Σ' αυτό τού πηγάδι μέσα θα μ' έριχνε ο άστυνομικός έχθρός μου, ο Ροβέρτος Λεκστός.

— Χμ! Έκανε ο Σέρλοκ Χόλμς. Είμαι περίεργος να ιδώ τις κατακόμβες. Μ' έπιανε μία μανία να κατεβώ σ' αυτές.

Ο νέος, οσάν άκουσε τ'α λόγια αυτά, κύτταξε με δυσπιστία τόν σωτήρα του, κι' άφου τού πρότεινε κι' άπομακρυνθήκανε άρκετά άπ' τού μέρος που ήταν εξαπλωμένος ο έχθρός του, τόν ρώτησε:

— Ηλίως είσθε σπιούνος τής άστυνομίας;

— Σπιούνος είπατε; φώναξε άμέσως ο Σέρλοκ Χόλμς προσθελημένος. Έ, νεαρέ μου, συνέχισε στόν ίδιο τόνο, ή ύποψία σας αυτή με προσβάλει!... Έγώ είμαι ένας άνθρωπος ελεύθερος, ένας καλλιτέχνης που περιφρονώ κάθε κίνδυνο, προκειμένου να ικανοποιήσω την περιέργειά μου!...

— Όποτε είσθε καλλιτέχνης, κύριε; ψιθύρισε ο νέος μετανοιωμένος.

— Βέβαια, φίλε μου!... Είμαι Άγγλος ζωγράφος κι' έβαλα ως σκοπό τής ζωής μου να έπισκεφθώ και να μελετήσω όλα τ'α περίεργα τού κόσμου.

— Όποτε είσθε ένας εξαιρετικός άνθρωπος! Ξανάτε στόν σωτήρα τού νέου, μ' έναν άνοητικό θασυμισμό.

Και με κάποια στενοχώρια, πρόσθεσε:

— Άλλά, κύριε, σας θεσάδι, ότι μου είναι άδύνατον να σας φανώ χρήσιμος... Είνε άδύνατον να κατεβή κανείς στις κατακόμβες άπ' τού ξεροπήγαδο...

— Καλά, τού πιστώσω αυτό που λές. Άλλά, καθώς έχω άκούσει, υπάρχει κι' άλλη είσοδος τών κατακοιμητών!...

— Διάβολε! είπε μέσα τού ο νέος κατάπληκτος. Ο μιλόρδος τ'α ξέρει όλα.

— Τήν ξέρεις; ρώτησε ο Χόλμς.

Ο νέος, άφου έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός, είπε τέλος μ' έναν άποφασιστικό τόνο:

— Σώσατε τη ζωή μου, κύριε!... Δεν μπορώ να σας άρνηθώ τίποτε, θ'α σας πω όλη τήν άλήθεια!... Μάλιστα, κύριε, καθώς είπατε, υπάρχουν δυο είσοδοι. Αυτή εκεί, που βλέπετε, και μία άλλη, που βρίσκεται στο ύπόγειο τού καφενειού ο Άλιματοθαμμένος Άπάχης!...

— Άλλά, ξέρετε, ο νοικοκύρης τού καφενειού δεν άρνήει κανέναν να ιπη μέσα στο κατάστημά του, έκτος εκείνων που τούς γνωρίζει καλά.

— Υπάρχουν μουσικά εκεί μέσα; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Βέβαια!... Μεγάλα μουσικά! τού άπάντησε ο νέος.

Και χαμηλώνοντας τόν τόνο τής φωνής, τόν ρώτησε:

— Άκούσατε, καμμία φορά, να μιλούν για τούς Άπάχηςδες τόν Παρισιάνο;

— Ναί, άκουσα, τού άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Νομίζω πως είναι μία συμμορία κακοποιών.

— Μάλιστα, μιλόρδε, τόν διέκοψε ο νέος και συνέχισε: Άρχηγος τής τρομερής αυτής συμμορίας είναι ο ίδιοκύητης τού καφενειού που σας είπα: τού Άλιματοθαμμένου Άπάχης. Η κατακόμβες είναι μία τεράστια άποθήκη κλοπιμαίων. Κάθε άπάχης έχει τήν δική του κρύπτη εκεί κάτω, που δεν τήν ξέρεει κανείς άλλος, εκτός άπ' τόν ίδιο. Η κατακόμβες είναι ένας λα-

θύρινθος, που όποιος κατεβή μέσα σ' αυτόν και ξεχάσει να σημαδέψει τού πέραςμά του, χάνεται και θρίσκει σ' αυτόν τόν τάφο του. Έκει μέσα υπάρχουν στίβες από νεκροκρεββάτα, ταξιδιμένα πρό αίωνων, από διάφορα νεκροταφεία. Κάπου-κάπου, τ'α νεκροκρεββάτα κι' όί σκελετοί φράζουν τού δρόμο σου, που είναι άδύνατο να προχωρήσεις... Σας τ'α λέω αυτά για να σας πείσω ότι πρέπει να μην έπιεινέτε στην πρόταση που μου κάνατε. Σας συμβουλεύω, κύριε, να μην κατεβήτε στις κατακόμβες.

Τ'α λόγια αυτά τού νεαρού άπάχης, προξένησαν μεγάλην έντύπωση στόν Σέρλοκ Χόλμς. Είχαν είπωθή μ' ένα τέτοιο ειλικρινή τόνο, που άνησυχών τόν άδάμαστο άστυνομικό. Γι' αυτό, ο Σέρλοκ Χόλμς, έμεινε κάμποσες στιγμές άμείλητος και σκεπτικός. Άναλογίσθηκε όλες τις συνέπειες τού σχεδίου του. τού τού εύρισκε παράτομο, έξαιρετικά επικίνδυνο. Λογίαιρα να άναβαλή τήν πραγματοποίησί του, αλλά στο τέλος είπε στό νεαρό άπάχης, μ' έναν τόνό έπιβλητικότατο:

— Πές μου, πώς μπορώ να κατεβώ στις κατακόμβες και σού δώω 300 φράγκα.

Και συγχρόνως έβγαλε τρία χαρτονομίσματα και τάβαλε μέσα στή χούφτα τού συνομιλητή του.

Ο νεαρός άπάχης, ιωώνοντας στήν παλάμη του τήν γλυκεία επαφή τών τριών χαρτονομισμάτων, άφησε κάθε δισταγμό, και σφιγγοντάς τα στή χούφτα του, είπε:

— Θ'α σας οδηγώω, κύριε!... Πρέπει όμως προηγουμένως να δεχθήτε να σημαδέψουν τού σώμα σας με τήν σφραγίδα τών άπάχηςδων.

— Τό δέχομαι! Πάμε!...

Ο νεαρός άπάχης τότε, άφου σούστησε στόν σωτήρα του ότι έπρεπε να δείξη κάτι τού πολύτιμο, ως κλοπιμαίο ήθθεν, στούς άπάχηςδες, στούς όποιους θ'α τόν παρουσίασει, για να τόν περάσουν για κακοποιό, τόν ώδήγησε σέ μία εύλιπη παράγκα. Μέσα στήν παράγκα αυτή, ήσαν μαζεμένοι, γύρω άπ' ένα τραπέζι, πέντε-έξη ηλικιωμένοι άνδρες, που μόνο να τούς έθλεπες σ' έπιανε τρώσιμο. Ο ένας άπ' αυτούς, ο μεγαλύτερος, με τού πιο άπασιτο μούτρο, μόλις είδε τόν νεαρό άπάχης και τού σύντροφο του να μπαίνουν μέσα στήν παράγκα, σηκώθηκε άπ' τή θέσι του και πλησιάζοντάς τους, τούς ρώτησε:

— Άπό πού, με τού καλό;

— Έρχομαστε για να κεράσουμε. Ο φίλος άπ' έδώ πέτυχε μία γερή μπάσα! τού άπάντησε ο νεαρός άπάχης.

— Ά! ώστε είναι δικός μας, Άλφόνσε; Άπ' τού συννιάρι μας; ρώτησε.

— Όλότελα δικός μας! φώναξε θριαμβευτικά ο Άλφόνσε.

Θέλει να τόν γραμμίσει στή συμμορία μας και να τόν παρουσιάσουμε άπίπε κίολας στόν Άλιματοθαμμένο Άπάχης για να πάρη τού άδιαθετήριό του. Ά, πρέπει να τόν γνωρίσετε... Θ'α σας πω πολλά γι' αυτόν.

— Τότε, λοιπόν, άς καθήσουμε, φώναξε ο ηλικιωμένος άπάχης. Και πρόσέφερε μία καρέκλα στόν ύποψηφιο άπάχης.

— Όστερα από πολλές διατυπώσεις, και με τήν έγύνησι τού Άλφόνσου, ο πιο ηλικιωμένος άπάχης με τήν άπαισία έκφρασι έθλησσε, ότι ο διάσμος άστυνομικός είχε πράγματι τ'α προσόντα για να γίνη μέλος τής συμμορίας τών.

Κατόπιν, άφου έπιαν όλοι στήν γνώσι τού νέου συντροφο τούς, σηκώθηκε ο ηλικιωμένος άπάχης και πήγε σέ μία γωνιά, όπου ήταν μία φουφοά άναμμένη. Κι' όταν γύρισε πάλι στόν τραπέζι που ήσαν όί σύντροφοι του, κρατούσε με μία ταυάνια ένα πυρωμένο μέταλλο.

— Άπλωσε τού χέρι σου, καινούργιε σύντροφε, να σέ σημαδέψουμε! φώναξε χαμογελώντας άπαισία στόν Σέρλοκ Χόλμς.

Ο διάσμος άστυνομικός άπλωσε τότε άμέσως τήν παλάμη του άνοιχτή κι' ο φοβερός άπάχης τού εφάρμοσε τού πυρωμένο μέταλλο άπάνω σ' αυτήν.

Ο διάσμος άστυνομικός, μ' όλο τόν πόνο που αισθάνθηκε, δχι μόνο δεν άφησε καμμία κραυγή, άλλα κατώρθωσε να μην κινή όδτε τόν παραμικρότερο μορρασιμό. Τό γεγονός αυτό προξένησε καταπληκτική έντύπωση στούς άπάχηςδες. Όταν μάλιστα κάποιος άπ' αυτούς θέλησε ν' αλείψη τήν καμμένη σάρκα με λάδι, για να λιγοστήση ο πόνος, κι' ο Χόλμς άρνήθηκε, ο θασυμασμός τούς πρός τήν ψυχραιμία και τήν άντοχή του δεν μπόρεσε να μην έκδηλωθή θροαβισμός:

— Μπράβο! Μπράβο, σύντροφε!... τού φώναζαν όλοι με μία φωνή.

(Άκολουθεί)

